

Sygn. akt IV Ka 369/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Połyniak
Protokolant:	Marcelina Żoch

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2018 r.

sprawy D.S.

syna B. i A. z domu S.

urodzonego (...) w K.

oskarżonego z art. 178a § 4 kk w związku z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 27 lutego 2018 r. sygnatura akt II K 337/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 369/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2018r. Sąd Rejonowy w Kłodzku, w sprawie o sygn. akt II K 337/18 uznał D.S.za winnego tego, że w dniu 6 listopada 2017 roku w miejscowości K. ul. (...), województwa (...), kierował, będąc w stanie nietrzeźwości I badanie 0,42 mg/l, II badanie 0,43 mg/l stężenia alkoholu w wydychanych powietrzu, w ruchu lądowym na drodze publicznej samochodem osobowym marki V. (...) o numerach rejestracyjnych (...) przy czym czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku sygn. akt VI K 334/14 z dnia 11 stycznia 2015 roku, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwa umyślne prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 11 stycznia 2015 roku sygn. akt VI K 334/14 za czyn z art. 178 a § 1 k.k. i art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 k.k. na łączną karę 1 roku pozbawienia wolności, którą to karę pozbawienia wolności odbywał w okresie od dnia 29 stycznia 2015 roku do dnia 29 stycznia 2016 roku, to jest o

czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 43 a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięciu) złotych na rzecz Funduszu Pokrzywdzonym oraz Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, wydatki zaliczając na rachunek Skarbu Państwa.

Z rozstrzygnięciem tym nie pogodził się oskarżony, który za pośrednictwem swego obrońcy zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczonej wobec niego kary, zarzucając na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary w postaci wymierzenia mu kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji, gdy dla zrealizowania celów kary oraz prewencji szczególnej wystarczające byłoby orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny bądź kary ograniczenia wolności przy zastosowaniu art. 37a k.k., ewentualnie kary pozbawienia wolności z jej warunkowym zawieszeniem uwzględniając treść art. 69 § 4 k.k., bądź też kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 (trzech) miesięcy.

Apelujący na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary grzywny, ewentualnie kary ograniczenia wolności z jej warunkowym zawieszeniem, ewentualnie kary pozbawienia wolności z jej warunkowym zawieszeniem, ewentualnie kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 (trzech) miesięcy.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Jakkolwiek rację ma obrońca, że D.S. nie kwestionował swego sprawstwa i wskazał powody, dla których kierował samochodem w dniu 6.11.2017r. mimo, iż tego dnia spożywał alkohol, to okoliczność ta nie stanowi o mniejszej społecznej szkodliwości czynu, czy zawinięcia oskarżonego. Jak się okazało w chwili badania miał 0,43 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i obowiązywał go zakaz prowadzenia pojazdów i tu potwierdzenie ze strony oskarżonego było li tylko przyznaniem faktu.

Kiedy te okoliczności powiąże się z tym, że 21 czerwca 2017r. opuścił on zakład karny, w którym odbywał karę za przestępstwo z art. 178a§1 k.k. i z art. 177§1 k.k. w zw. z art. 178 k.k., korzystając z dobrodziejstwa warunkowego przedterminowego zwolnienia, z okresem próby do dnia 21.06.2019r. (vide karta karna – k. 87), to żaden z przedstawionych przez apelującego argumentów nie przekonuje, że kara wymierzona oskarżonemu jest rażąco surowa. Jest on sprawcą niepoprawnym, wobec którego dotychczas odbyte kary pozbawienia wolności nie osiągnęły żadnego skutku w zakresie skłonienia go do przestrzegania zasad porządku prawnego, czy choćby bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wszak już raz prowadzenie w stanie nietrzeźwości skutkowało tym, że doprowadził do wypadku, w wyniku którego ktoś inny doznał obrażeń ciała. Doświadczenie to nie skłoniło oskarżonego do większej refleksji i rozwagi.

To, że 6.11.2017r. oskarżony został zatrzymany zanim stworzył sytuację niebezpieczną w stopniu większym aniżeli już wynikało to z tego, że jechał jako kierujący mając prawie promil alkoholu we krwi, nie jest żadną okolicznością, którą można by poczytać na jego korzyść.

Nie ma żadnych racjonalnych podstaw, by w przypadku D.S. można było przyjąć, że są jakiegokolwiek podstawy do wymierzenia mu kary o charakterze wolnościowym, czy obniżenia wymiaru kary do 3 miesięcy, jak to wnioskował obrońca.

Orzeczona kara roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności w tym przypadku jest w pełni uzasadniona, a argumenty sądu meriti racjonalne i wyważone.

Nie wystąpiła żadna szczególna okoliczności, która stanowiłaby podstawę do zastosowania wobec niego środka probacji. Oskarżony, dopuścił się kolejnego przestępstwa w okresie próby związanej z warunkowym przedterminowym zwolnieniem, nie ma zatem żadnej przesłanki, które uprawniałaby do przyjęcia pozytywnej prognozy co do możliwości osiągnięcia skutków kary bez konieczności jej wykonania.

Z tych też względów zaskarżony wyrok utrzymany został w mocy.

Z uwagi na wynik postępowania odwoławczego, brzmienie art. 636§1 k.p.k., jak też sytuację materialną oskarżonego, sąd odwoławczy zwolnił go od obowiązku poniesienia kosztów sądowych, związanych z apelacją jego obrońcy i wydatkami obciążył Skarb Państwa.

eś